

**Bewijste wälgiärningars
skyldiga ähre-minne, hwilket
för sinom högtährade k...**

Wittfooth, Hans Henrich Gustafsson,

1700-1829 81 Cbza Fol.

National Library
of Sweden

Bewijste Wälgiärningars

Skyldiga Åhre-Minne /

Swillet

För

Sinom Högåhrade k. Farbroder,

Herren COMMISSARIEN,

Ädle och Högachtad,

Herr H A N S

W I T T F O O T H,

Wid Des den 2. Augusti 1732. timmade Sahliga Död,
och den 13. ejusdem skiedda Christeliga Begrafning,

Wälment

Har låtit uppsättia

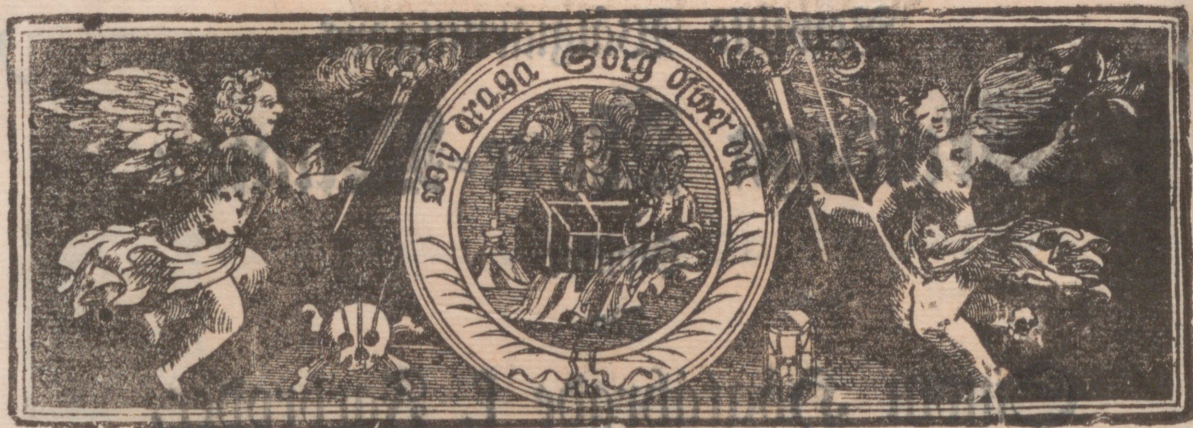
Den som Honom städse

Har Hørsammast Wördat.

A B D,

Tryckt utthi det Kongl. Boktryckeriet / af S. Phil. Paussen;

COMMISSARIEN.

och

Så wördsam Tacksamhet slätt kladder byster blifwer?
 Om lefligt är gie fram så godt som man det har?
 Så hoppas, at man mig ei til mistycke tar,
 Om en döfwad Hand nu några rader skrifwer.

Min Farbror! kunde jag **W**ann i Marmor rista,
 Uppfattia Monument, wor' det dock ringa sak,
 För omsorg, stort besvär, för möda och omak,
 För all wälgjerningar som äre mig bewiista.

Man undre eij därpå, om jag wänt hand och panna,
 Att skrifwa några vers, som aldrig war Poet,
 Och äger ingen konst, men blätt en skyldighet
 Att uti ödmjukhet min Farbrors Gunst årkiänna.

Den konstigt gråta kan, Han gråter ei af hiarta:
 Fast tårar pärle-wiss eij wåta ögon min,
 Fast denna salta Ström eij watnar bahren **D**in,
 Så wet dock **G**UD och jag ett särad sinnets smårta.

Poeten hafwer rätt, at smårta ofta gifwer
 Att suada estertrod, och skärper hiarnans ägg,
 Jag sade, han har rätt; men detta därtill lägg,
 Om hiertats ömste dehl däraf eij särad blifwer.

För nio år jag fick det första synig i hjerfat,
Nu gafs det andra mig wid blomstre-trefnads-währ,
Den sorge-dräckt jag bar wid Salig Fahr mins bår,
Och wid min Farbrores hjert ä änd blifwit swärtat.

Mitt swaga nåhrings Stiepp som mast och rodret miste,
I swalland sid drefs om, jag kiände intet land,
Dock blef mig denna tröst, at Farbror råkte hand,
Och lik ett godt Compas mig rätta wägen wiste.

Wäl Salige! jag står bedröfwad wid DJS kista,
Min ögon se DJS krop, men Sinnet något mehr,
Jag wet hwad DU mig giordt, och med mig andra fler,
Fast wördsam tacke-ord för sorgse munnen brista.

De Händer, hwilka jag med wördsam kyss har åhrat,
Och för en Broder-Son helt gode wiste sig,
Kall-stellne ligga nu, men lifsom winka mig,
Påminn dig, at du sådt hwad du af DS begiärat.

Innfallne Munnen, som mig hårtils underwissat,
Hur jag i wåhrens tijd skull göra lyckan min,
Lycks ännu säija mig: Om du gör syflan din,
Så blir i wintrens da'r ett tråget arbet lissat.

Du wille at jag skull med loflig nåhrings-medel
Förwårswa brödet mitt, ha alt i rättan skick,
Och när Laus Deo skrefs balancen riktig gif,
At icke lättie-bläck förderfwade min Zedel.

Men huru werlden wreds, när man til måhlet sifte,
Wid alt som foretogs i hela åldrens löpp,
Så wille DU, at man til GUD skul ha sitt häpp,
Hans wilja skulle stads bli utgångs ögnessikte.

Så lydde sidste ord, som jag utaf DJS hörde,
Näst Guds hielp skola de och bli min' sidste vers:
Jag menar, när för mig min lefnadstråd affsiärs,
Skal tungan prisa GUD, som underligt mig förde.

Psalm.

Plalm. 71. v. 5, 6.

HERRE! du min Tillflykt är,

Andras hielp jag eij begiärer,

När du lifwets tråd affkiär,

Sällsta lifwet du bestiärer,

Wid dig har jag fäst mitt hopp,

JESU! från mitt ungdoms lopp.

* * * * *
Tu mig lifwet nådigt gaf,

Tu drog mig ur Moders lifwet,

Fader-kärlig til min graf,

Om mig har din wårdnad blifwit.

O! min **JESU** låt alt skie,

Til ditt Namns berömmelse.

